

мышленной собственности и авторов внутри страны. Как известно, по опыту развитого государства, количество открытий и изобретений сильно делает экономику процветающей. Максимальное использование экономических выгод от инноваций в течение длительного периода наиболее эффективное использование изобретения (создание законной среды) не только способствует развитию экономики страны, но и обеспечивает улучшение позиций на мировом рынке. Активное вмешательство государственных органов в процесс защиты интеллектуальной собственности в США свидетельствует о благоприятных экономических последствиях. Законодательная защита от ввоза контрафактной продукции способствует концентрации в экономике высоких технологий, как используемых, так и востребованных. При заимствовании американского опыта в Украине не следует рассчитывать на одномоментный эффект, тем более что международная специализация складывается долго и процесс перераспределения международных рынков происходит весьма болезненно. Законодательное регулирование импорта интеллектуальной собственности составляет необходимую, но лишь часть программы внешнеэкономической стратегии государства. Ведь даже передовое для многих стран законодательство США содержит лишь ограниченный перечень правонарушений и не обеспечивает средствами защиты на случай нарушения исполнения договоров либо последовательной дискриминации собственников патентов, торговых знаков и авторских прав на зарубежных рынках.

Глобальные средства связи, например, Интернет, делают национальные системы защиты прав интеллектуальной собственности менее эффективной, чем когда-либо. Поэтому одна из наиболее актуальных задач государственных органов состоит в преодолении трясины внутреннего законодательства и правоприменительной практики с целью создания глобальной интегрированной системы защиты интеллектуальной собственности.

Список литературы:

1. *ABI Overview*, Customs Office of ACS, Publication No. 547, 1995. At 5. 2. *Customs and Protection of Intellectual Property Rights*, Customs Pub. No. 549, 1995 At 3.

З.В. Сальниково

ДЕЯКІ ПИТАННЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА В СФЕРІ ОХОРОНИ АВТОРСЬКИХ ПРАВ

Законодавство України у сфері охорони прав інтелектуальної власності значно розширило можливості захисту прав авторів і наблизило їх до рівня авторсько-правової охорони, що існує у більшості розвинених країн світу. Важливим кроком у цьому напрямку стало прийняття Закону

¹ Система реєстрації Соединенных Штатов Америки отличается от европейской системы, в ней отдают приоритет первому заявителю на регистрацию изобретения, а не первому изобретателю. Существует также значительное число особенностей регистрации авторского права по сравнению с европейскими странами.

відносно того, суми втрачені в ході виконання умов договору, не повинні зараховуватися до рахунку позивача.

З огляду на те, що право власності на частину цимового права, то немає сумнівів, що авторські права належать до частини цимового права. З огляду на цю частину правового положення про засоби забезпечення зростаючих витрат на процеси створення, застав і застава, завдаток. Як і в інших міру цивільної відповідальності про порушення авторського договору, в ст. 30 Закону передбачає можливість застави або закладу варті творів, завдані шкоди автором. Тут варто було б додати такі слова: «включно з правами на цимове майство, яке може бути використано як може значно збільшити відповідальність автора за порушення авторського договору». З огляду на це, з огляду на те, що авторський договір може бути використаний для того, щоб забезпечити виконання умов авторського договору, договір може бути використаний для того, щоб забезпечити виконання умов авторського договору.

Варто відзначити, що авторське право належить до термінових прав, тобто прав, які діють протягом певного терміну. Авторські права належать до термінових прав, хоча охорони авторських прав відповідно до міжнародних норм. Нині загальний строк охорони складає 50 років, які починаються з 1 січня наступного року після юридичного факту. У загальні особливі правила обрання строків цих авторських прав (щодо осіб, творців, написаного чи створеного співавторами; осіб, які загинули внаслідок репресій, якщо твір об'єктом захисту вважався втратив після смерті автора, якщо твір безіменний, анонімний, псевдонімом і т.д.).

У процесі судового розгляду спорів про авторські права, суди повинні врахувати всі ці фактори.

Варто відзначити, що неіснують фактори, які за відмовки авторського права згідно з цим, що використовує твір, з правом автору по відношенню до твора і т.д. Право автору надається по відношенню до твора, а не до використання твора. Право автору надається по відношенню до твора, а не до використання твора. У авторських спорах правовідносини організацій з авторами з'являються як при укладанні договорів, так і при бездоговірному використанні творів. Отже, порушенням авторського права може бути організація, що уклала і порушила договір чи організація, що використала твір. Організація, яка задумала залучити автора до організації як виконавця, відповідальна за її діяльність, за її самостійної участі, питання про складання відповідальності на одного із відповідників і звільненні від не відповідно до ст. 105 ЦК України).

Вносячи рішення про стягнення грошових сум з юридичних осіб, як правило, організації, не виступає чинна частина, згідно зі ст. 205 ЦК України, суд повинен вказати, з якого банку або банківської установи має бути списана сума грошових сум. Але ця норма не зобов'язує суд вказати рахунок позивача, на який ця сума повинна бути перерахована. Ця вказівка дала б можливість вирішити проблему оформлення стягнення на користь автора чи громадської організації, яка виступала в інтересах останнього [4, с.15]. Стосовно агентства з охорони авторських прав у резолютивній частині рішення і, відповідно, у виконавчому листі, слід було вказати: «Стягнути з рахунку №... видавництва, студії, театру таку-то суму і перерахувати її на поточний рахунок Державного агентства з охорони авторських прав». Якщо ж це формулювання введене у виконавчому листі,

ті, то ні у суду, ні в учасників процесу, ні у банківських установ не виникало б сумнівів і незгоди у практиці перерахування стягнених сум на користь агентства для виплати гонорару авторам.

Законодавство про охорону та захист авторських прав уже значною мірою відповідає міжнародним вимогам, однак деякі питання ще необхідно опрацювати та удосконалити. Розвиток і функціонування правового механізму у галузі авторського права у нашій країні багато в чому буде залежати від становлення національного законодавства та економічних процесів.

Список літератури:

1. Закон України «Про авторське право і суміжні права» // Відомості Верховної Ради України. 1994. №16. Ст.64. 2. Новицкий Н.Б. Основы римского гражданского права. М., 1982. 3. Макагонова Н.В. О некоторых нерешенных проблемах законодательства по авторскому праву (заметки практика) // Государство и право. 1996. № 1. 5. Заворотько П.П. Охрана прав собственности граждан в стадии исполнения решения // Автореф. дис. ... канд. юрид. наук. К., 1969.

Р.О. Денисова

АВТОРСЬКЕ ПРАВО НА ТВІР, СТВОРЕНИЙ ЗА НАЙМОМ

Правова регламентація відносин у закритій системі «автор-власник підприємств», глибоко в умовах індивідуальної творчості, без участі інвестора, переважно має своє нормативне та теоретичне обґрунтування. На сьогодні теоретичний інтерес, зумовлений великим практичним значенням проблеми, зосереджується на співвідношенні особистого (індивідуального) та суспільного (колективного) факторів у творчій діяльності, тобто на проблемі правового регулювання службової творчості.

У контексті авторського права – це низка питань по визначенню: поняття «твір, створений за договором найму» (службовий); змісту суб'єктивного права автора службового твору; правового механізму відчуження автором своїх виключних повноважень щодо використання такого твору тощо. Вказані питання на сьогодні не дістали свого вирішення у Законі України «Про авторське право та суміжні права» (ст. 20) (далі – Закон) [1].

Для кваліфікації творів як службових автор повинен перебувати у трудових відносинах з роботодавцем, формалізованих у трудовому договорі (контракті), у якому має бути визначено, що створення творів входить до службових обов'язків автора. Хоча поняття «службові обов'язки», «службове завдання» ні у діючому авторському законодавстві, ні у проєкті Цивільного кодексу України (ст.446) (далі – ЦК України) [2] не використовуються, та для визначення творчих результатів як службових вони мають велике значення.

«Службові обов'язки» та «службове завдання» – взаємопов'язані та взаємозалежні категорії. Твір вважається службовим навіть якщо його створення вийшло за межі службового завдання, але охоплюється колом службових обов'язків працівника. Таким чином, вирішальним є обумовлене у трудовому договорі коло службових обов'язків. Якщо в трудовому договорі немає умови про те, що створення твору входить в службові